

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

Zooals reeds uit onze vorige nummers blijkt, zijn wij langzamerhand begonnen om, naast het actueele van den oorlog, dat steeds ons hoofddoel in dezen tijd blijft, onzen lezers ook weer ontspanningslectuur te geven. Hieronder volgt dan ook het slot van de novelle, die door den oorlog eenige weken is vertraagd. Opdat ook zij, die ons weekblad per los nummer koopen dit verhaal kunnen lezen, hebben wij het reeds verschenen gedeelte in 't kort samengevat, zoodat hetgeen hieronder volgt nu één geheel is.

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT DE VORIGE NUMMERS.

Eveline Blount, een knap doch arm meisje, wordt door Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis en door Jack Tenterden, zoon van kolonel Tenterden, bemind. Zij zelf heeft echter nog absoluut geen idee naar wien haar hart neigt. Door bemiddeling van Jack werd Eveline bij de Tenterdens te logeeren gevraagd en Jack zelf begeleidde haar naar zijn familie. Onderweg stelt hij haar op de hoogte van den toestand bij hem thuis: Zijn vader, hoewel zelf geloovend dat alles terecht zal komen, heeft te veel gewaagd met zijn speculaties en dreigt geruineerd te worden en als dit gebeure zou Jack den moed missen Eveline te vragen. Op Dippingdene, het landgoed van de Tenterdens aangekomen, vermeent Jack dat zijn vader juist den dag te voren een boerderij heeft verkocht voor 20.000 gulden omdat hij contanten noodig had. De effecten waren geborgen in de brandkast.

Voor dit geld wilde de kolonel weder Rubber-effecten koopen en om dit te verhinderen neemt Jack in overleg met zijn moeder en zijn zuster het besluit de effecten 's nachts uit de brandkast te nemen en te bewaren tot na de crisis. Het plan zou worden uitgevoerd alsof een werkelijke dief zich door inklimming toegang had weten te verschaffen. 'n Schroeven-draaier en een stallantaarn zullen zijn hulpmiddelen zijn bij het plan. De stemming was dien avond zeer gedrukt en Eveline was blij dat zij zich eindelijk alleen op haar kamer bevond waar zij vanaf het balkon een prachtig uitzicht had op het park. Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleinen lichtcirkel op het grasperk en zag zij Jack nader komen en het raam beneden haar kamer binnenklimmen. Zij begreep niets van het geval en legde zich spoedig ter ruste. Den volgende morgen kwam men tot de ontdekking dat er ingebroken was — de effecten waren verdwenen. De kolonel was radeloos en Eveline voelde zich doodongelukkig. Jack was plotseling in haar achtting gedaald. De politie werd van de inbraak in kennis gesteld en het onderzoek, geleid door een detective, ving aan.

Reeds spoedig bemerkte de ervaren detective dat de inbraak het werk was van den zoon en dat de moeder in het complot begrepen was, zoodat hij het verstandiger oordeelde, de wet er buiten te laten. Intusschen had de kolonel bericht ontvangen dat de stijging van de effecten begonnen was. Deze tijding bracht een algeheele ontspanning bij de van Tenterdens. Eveline echter stond er op dienzelfden dag nog te vertrekken. Door kolonel Tenterden zelf naar haar woonplaats gebracht, werd zij afgehaald door Fordyce, die haar onderweg vroeg zijn vrouw te willen worden.

Eveline, wat heb je nu te zeggen?

„Ik... ik kan niets zeggen. Wacht tot we dezen akeligen rit geëindigd hebben. Ik ben dezen morgen erg zenuwachtig.”

Het was niet het antwoord dat hij verwacht had. Ze reden in een zeer comfortabel rijtuig. Hij was een oogenblik verbluft en stil; toen begon hij den aanval opnieuw.

„Eveline, ik moet een antwoord hebben!”

„O, geef mij tijd om na te denken: ik had niet verwacht...”

Ze zag er zoo bleek en verschrikt uit, dat hij verteederd werd.

„Goed, goed! Nu je het weet kan ik wachten. Maar laat me niet lang in onzekerheid. Wil je me morgen antwoord geven?”

„Morgen?... Neen, over een paar dagen!”

„Goed! dan over een week!” zei hij op zijn zakelijken toon.

Ze gevoelde zich zoo hulpeloos. Hij meende alreeds haar in bezit te hebben! Daar was geen ontkomen aan. En als zij hem nam, dan moest zij Jack vergeten — die goede, zwakke, idiote Jack! Fordyce hield zich trouw aan zijn woord en wachtte, maar iederen dag zond hij haar brieven en bloemen.

Het bezoek van den kolonel aan de beurs had hem in groote opgewondenheid gebracht. Ecksteins voorspelling was uitgekomen. Het was een dolle boel geweest. De rubbers rezen en werden tot elken prijs uit de markt genomen. De bankier, die zelf nauwelijks wist wat hij met zijn geld doen zou, gaf zijn besten vriend raad en de kolonel keerde dien dag naar huis met de zekerheid dat zijn rekening-courant met een paar ton in zijn credit vermeerderd was.

De geschiedenis van de inbraak stond in alle kranten, maar hij had nu geen tijd daaraan te denken. Die zaak moest maar wat wachten.

De zelfgenoegzaamheid van den kolonel maakte zijn familieleden wanhopig. De detective was vertrokken, nadat hij de zaak had opgelost, en had mevrouw Tenterden bij zijn vertrek meegedeeld, dat er slechts op de toestemming van den kolonel gewacht werd om den schuldige te arresteren.

Er was wederom een bijeenkomst der samenzweerders in de bibliotheek.

„Wel moeder, wat moeten we doen?”

„Jij moet het hem zeggen, Jack! We kunnen niet toestaan dat een der bedienden gearresteerd wordt.”

„Vervloekte geschiedenis!”

„Ik vind dat moeder het vertellen moet,” oordeelde Isabel. „Hij zal tegen haar minder woedend wezen.”

„Maar het plan was niet van mij,” protesteerde de oude dame. „En wat zal hij zeggen? Ik weet 't niet!”

„Hij slaat mij tegen den grond of zal het willen doen,” gromde Jack. „Ik geloof dat ik een ezel geweest ben.”

Mij beviel de manier niet waarop die politiekeerel tegen mij sprak.”

„Geloof je dat hij de waarheid vermoedde?” riep Isabel uit. „O, als 't in de kranten komt!”

„'t Staat in de kranten,” antwoordde Jack mistroostig. „Een oplossing van het geval kan spoedig verwacht worden.”

Toen het hoofd des huizes binnentrad en zijn familie zoo in plechtige vergadering bijeenzag, glinsterde er een spottende uitdrukking in zijn oogen, overigens was hij in zijn gewone opgeruimde stemming.

„Wel, wat is er? Waarom kijken jullie zoo sip? Heeft de detective verteld dat hij den dief gevonden heeft?”

PRESIDENT WILSON.

Waar men in deze dagen meermalen den President van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika hoort noemen als een van de personen, die als bemiddelaar zou kunnen optreden in den Europeeschen strijd, zal het onzen lezers genoegen doen het portret te zien van den man, wiens naam op zoo veler lippen is.

„Ik hoop van niet!” riep mevrouw Tenterden uit. „O, John!”

„Wel, wel, wat is er toch aan de hand? Waarom zeg jij niets, Jack?”

„Wel, vader... dat zit 'm zool Die inbraak...”

„Nu, wat is er?”

„De detective heeft ongelijk!”

„Ja?”

„Dat zit 'm zoo, vader!” begon Jack weer.

„Dat heb je al eens gezegd.”

„'t Is een beetje moeilijk uit te leggen. Er heeft geen inbraak plaats gehad!”

„Praat nu niet zulken onzin! Er is wel ingebroken!”

„Och, zoo meen ik 't eigenlijk niet, maar... ja... de zaak is... ik was de inbreker!”

„Jij?” riep de kolonel uit, een stap achterwaarts doende, klaarblijkelijk van schrik.

„'t Was in uw belang!”

„In mijn belang?”

„In ons aller belang, John!” viel nu Mevrouw Tenterden in. „De effecten zijn veilig opgeborgen. 't Was alleen om je voor je zelf te beschermen dat we 't deden. 't Was...” „Heb je de effecten?” riep de kolonel uit. „Ja, vader!” antwoordde Jack zich haastende hem te kalmeeren.

„Neen, jullie hebben ze niet!”

„Wat bedoel je?” vroeg mevrouw Tenterden.

„Ik bedoel, dat ik ze heb.”

De drie samenzweerders keken elkander verbaasd aan en de kolonel barstte in een luiden lach uit.

„Jack, je zult nooit een goeie inbreker worden. De detective had de effecten reeds binnen een paar uur na zijn aankomst. Hij kreeg van mij toestemming om een geheim onderzoek in te stellen door het geheele huis. Geen plek is overgeslagen, ook je moeders kamer niet. Terwijl jullie naar de kerk waart, werd het geheim op gelost. De papieren werden gevonden in een van je moeders japonnen.”

„O, John,” zuchtte mevrouw Tenterden. „Toen wist ik natuurlijk dat er geen misdaad in het spel was, alleen iets onverklaarbaars. Wie verborg ze daar? Dat was nu de kwestie die moest worden opgelost. De dief werd spoedig gevonden door dit,” de kolonel liet een zilveren lucifersdoos zien, „de persoon die de stallantaarn aanstak, was blijkbaar een beetje verbijsterd en liet dit in den stal liggen.” „Ik geloof dat ik een ezel ben geweest van het begin tot het einde,” bromde Jack. „We moeten de beweegredenen beoordeelen, niet de resultaten. Als de zaken verkeerd gelopen hadden, zou ik jullie ongetwijfeld dankbaar geweest zijn, iets uit de ruïne gered te hebben, en dat was, geloof ik, jullie bedoeling. Ze knikten allen. „Zooals het nu eerst was, hadden jullie mij haast in een wanhopigen toestand gebracht, doch alles is ten beste gekeerd.” „Wat 'n uitkomst!” riep Jack uit en allen lachten. „Apropos,” vroeg de kolonel, „was juffrouw Blount ook in het complot?”

„Neen, vader!”

„Zoo, dat was een fout, jongen! Zag je haar gezicht niet toen ze vertrok? Ze was in een zeer opgewonden toestand.”

„Maar ze weet niets van de geschiedenis. De zaak is... wel ik bemin haar en ik wilde haar ten huwelijk vragen, maar...”

„Als de zaken zoo staan, dan deed je beter, zoo spoedig mogelijk naar de stad te gaan en de jonge dame te spreken. Ze sliep in de kamer boven de hal. Jij volbracht je gymnastische handelingen grootendeels vlak onder haar venster, en zij moet alles gehoord of gezien hebben, of ik vergis mij sterk.”

„Goeden hemel!”

„Heb je er niet aan gedacht, dat zij door jouw levenmaken moest wakker worden. Er is nog een ander concurrent, jongelief! Een zekere mijnheer Fordyce ontmoette haar aan het station te Paddington...”

„Ja? Drommels! Dan moet ik weg. Dadelijk! Ik bemoei mij voortaan met niemand's speculatie meer, zelfs niet om ze te redden.” En hij snelde de kamer uit.

Eveline was bezig den heer Fordyce een antwoord te schrijven, een waardige, beleefde afwijzing, dat aan den afgewezenen nog een glimp van hoop liet, toen Jack haar kamer instoof met zijn nieuws en zijn bekentenis.

Zijn verklaring was haar een groote troost en...

Moet er nog iets meer gezegd worden?

Liefde is vergevensgezind.

Eveline schreef een anderen brief aan den heer Fordyce en gaf zich over aan haar geluk.

(EINDE).

HILDEBRAND-GEDENKTEEKEN.

Ter herinnering aan den 100en geboortedag op 13 September a.s. van Nic. Beets, den beroemden schrijver van de Camera Obscura, zal er te Haarlem een gedenkteeken worden geplaatst. Wij geven hierboven een foto van het bekoonde ontwerp. Als bijzonderheid kan nog worden vermeld dat ter gelegenheid van dezen herinneringsdag bij de N.V. A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. de achtste druk van de complete dichtwerken van Nic. Beets is verschenen. (foto P. Clausen jr.)

